

THRILLER

Zrádný *anděl*



ULRIKE BLIEFERT

 FRAGMENT

Thriller

Zrádný anděl

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz



Ulrike Bliefert
Thriller – Zrádný anděl – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

THRILLER

Zrádný *anděl*

ULRIKE BLIEFERT

 FRAGMENT



Ulrike Bliefert, narozená v roce 1951, je televizním divákům známá mimo jiné jako Ulla z komediálního seriálu *Das Amt* (*Úřad*). Píše také úspěšné scénáře (mimo jiné pro *Místo činu*). Ulrike Bliefertová je provdaná za svého hereckého kolegu, má dceru a žije v Berlíně. *Zrádný anděl* je její první kniha pro mládež.

PROLOG

Přepadla přes okraj zábradlí. Podlaha byla posetá střepy. Opatrně se pokusila vstát. Pod podrážkami jí chřestilo sklo. Strach jí na okamžik ochromil všechny pohyby. Pak přešla přes práh a naslouchala.

Nic. Ticho.

Když její oči přivykly tmě, šla dál. Kolem ní se nacházely pozůstatky lidské existence: cár starého flekatého koberce, prosezená pohovka, dvě matrace, z jejichž rozpáraných povlaků se valila nažloutlá pěnová hmota.

Veškeré dveře byly vytržené z pantů. V koupelně vytvořily kapající kohoutky tlustou nahnědlou vrstvu ze rzi a vodního kamene, než dočista vyschly.

Nepopsatelně to tady páchlo.

Vešla na schodiště a dala se do běhu.

Její kroky se odrážely od stěn: bezpočet zrádných malých ozvěň. Leonie se kousla do hřbetu ruky, aby potlačila vzlykot: ona nesměla slyšet, že se blíží! Slzy ji pálily ve spoustě drobných řezných ranek na tváři. Zvláštní bylo, že tuhle směšně malou bolest vnímala, jako by ji zesilovalo zvětšovací sklo.

Vzpomněla si na absurdní historku, o které kdysi četla v novinách: uprostřed trosek děsivé hromadné nehody na dálnici stála nějaká žena a fascinovaně civěla na oko, které se jí pustilo na punčoše, zatímco svět kolem ní zanikal v plamenech.

Leonie tu myšlenku odsunula stranou.

Bosá! Dál musí jít bosá!

Když se shýbla, aby si rozvázala tkaničky, zaslechla odkudsi úplně seshora tiché fňukání malého dítěte.

Dala se do běhu.

1.

Byl první den prázdnin. *Boulder Bears* se dnes sešli vlastně jenom proto, aby se rozloučili, než se na šest dlouhých prázdninových týdnů rozjedou do všech stran.

Ale Alex si po všem tom tvrdém tréninku zaslouží spatřit aspoň *nějaký* opravdu skvělý dílčí výsledek. Leonie si to každopádně myslela.

A zatímco se ostatní smáli, povídali si a horolezecké stěny si vůbec nevšíмали, ona zdolala už dvě třetiny dráhy vyznačené malými plastovými vlaječkami.

Teď se vši silou vytáhla nahoru a konečky prstů levé nohy se opřela o malou červenou kuličku, zatímco pravou nohou šátrala po křiklavě žlutém umělohmotném úchytu ve tvaru banánu, umístěném ve dřevěné zkosené stěně.

Ostatní přestali jeden po druhém vtipkovat a se zájmem se zadívali nahoru – na ni.

Leonie koutkem oka zahlédla, jak Alex vyndal z batohu videokameru a popošel k žebříku v zadní části lezecké stěny.

Špička chodidla opírající se o malý červený pupínek jí začala povážlivě klouzat. Odvážným křížovým hmatem si zajistila aspoň přechodnou stabilitu.

„Do toho! Do toho! Do toho!“ skandovali kamarádi a tleskali, aby ji povzbudili.

Zaslechla, jak na ni Tevje volá: „To dáš!“ Ale Leonie měla své pochybnosti. Nohy měla teď prakticky v jedné přímce a v tom nedobrovolném provazu určitě nevydrží déle než tři vteřiny.

Může taky jednoduše spadnout.

V tom je právě půvab lezení na umělé stěně: lezete bez lana a karabiny, nikdy ne výš než do tří metrů, pod vámi je speciální silná zíněnka, jež ztlumí případný náraz, a vždycky je tu také nějaký kamarád, který je připravený vás chytit.

Bolest v nohou pomalu začínala být nesnesitelná.

Leonie vzhlédla a setkala se s Alexovým pohledem.

Dokáže to! Musí na ni být pyšný!

Naklonil se přes okraj stěny a namířil na ni videokameru. Červené světýlko začalo blikat.

Ach bože! Bude vypadat strašně. Zpocené myší vlasy, tmavé oči vykulené námahou a vůbec: příliš velká brada, příliš špičatý nos, o příliš malých prsou ani nemluvě.

„Leo! Pojd! Dokážeš to!“ Alex nelítostně filmoval dál.

Kapka potu stékala Leonii od týla podél páteře. Ucítla neodolatelnou potřebu se podrbat. Nebo se aspoň otřít.

„Hop!“ zavelel Alex a nedočkavě jí pokývl. Kapička potu běžela dál a poutala k sobě veškerou její pozornost.

„Hop! Hop! Hop!“ skandovali teď bouřlivě i kamarádi stojící u úpatí stěny.

Kapička potu doputovala k lemu trička, přidala se ke svým předchůdkyním a přestala existovat.

Leonie se zajíkla. Nad její hlavou označovala vlaječka z plastu poslední úchyt. Příliš daleko! Aby se k němu dostala, musela by skočit šipku.

Opatrně uvolnila levou nohu z kluzkého podkladu, v rozhodujícím okamžiku se zachytila nehty za úchyt na čtyři prsty, rozmáchla se a jen taktak se dostala k vyčnívajícimu rohu z šedivé umělé hmoty. Bleskurychle ho sevřela oběma rukama. Dokázala to!

Nadšený potlesk shromážděných *Medvěďů* u úpatí stěny.

Tamhle jsou nerozlučné kamarádky Tina a Rebecca – jako

vždycky se drží za ruce. Laura s punkerským účesem a ve velmi originální variantě horolezeckého oblečení ve stylu ghotic. Z kluků je tu kromě Tevjeho ještě Kostja, který s sebou přivedl mladšího brášku Paula. A uprostřed stojí hvězda celého družstva: Maike.

Maike, Leoniiina nejlepší kamarádka, ve velmi přiléhavé vestičce, která jen taktak zakrývá to, čemu Tevje říká *vražedné poprsí*. Při lezení na stěně je takové vražedné poprsí každopádně spíš na překážku, pomyslela si Leonie a musela se mimoděk ušklíbnout.

Seskočila dolů na měkkou žíněnku. Krátce nato vyšel zpoza stěny Alex a položil jí ruku kolem ramen. „To bylo super, Leo.“

Zase je to tady. Nemůže jít aspoň Alex ostatním příkladem a dát za Leo ten malinkatý doplněk *-nie*? Pokolikáté už proklela své rodiče, kteří jí dali to hrozné jméno Leonie. Nejspíš proto, že by bývali radši měli syna, který by se jmenoval Leo, Leon nebo Leonhard. S *h* nebo, bez *h*.

Možná proto má tak neduživá prsa. Chromozomům asi nebylo hned jasné, že se má ze skvělého Leonharda stát jenom napůl skvělá Leonie se čtyřkou z matiky.

„Příští pohár bude tvůj.“ Tím, kdo ji přerušil při rekapitulaci osobních vad, byl opět Alex. „V posledních týdnech ses ohromně zlepšila.“

Vzhlédla k němu: světlý blond. To bývá u muže zřídka. A k tomu pronikavě modré oči. Maike se kdysi zmiňovala o švédských příbuzných. „No, když se jmenuje Magnusen, bude sotva potomkem španělských toreadorů,“ odvětila tenkrát Leonie drze.

A to byl okamžik, kdy ji Maike začala s rostoucím nadšením vytáčet: „Jsi zabouchnutá do trenéra,“ chichotala se, jako by to byla ta nejabsurdnější a nejhoupější věc na světě.

Leonie ucítila na rameni Alexovu ruku. „Krásné prázdniny, Leo. A pozdravuj ode mě hory.“ Usmál se tak, že se jí málem podlomila kolena. Ale určitě byl na ni jen pyšný, nic víc.

Maike totiž prohlásila, že *jestli* se Alex bude na někoho dívat zamilovaně, pak to bude právě *ona*!

Ovšem na Maike se beztak každý dívá zamilovaně – Maike s úžasnými vlasy, které ustojí každý pokus o barvení. Momentálně je má světle plavé a nosí perfektně zastřižený pážecí účes a vypadá – když se odhlédne od barvy – trochu jako Číňanka s kulatýma očima a trucovitou pusou. I když Číňan s kulatýma očima určitě neexistuje.

Leoniiny vlasy by po takovém zesvětlovacím útoku určitě povadle visely kolem obličeje jako dlouhé vařené špagety. A takhle křiklavě červeně nalíčená ústa by k ní stejně nešla. Koneckonců její pusa je na rozdíl od kamarádčiných super rtů úplně normální.

Leonie nafoukla tváře a provinile si vzpomněla, co jí říkala babička: „Závidět se prostě nemá.“ A závidět své nejlepší kamarádce bylo určitě ze všeho nejhorší.

Ve sprše si za trest pustila studenou vodu, až vykvikla, když do ní začaly ledové kapky bušit.

Maike stála o dvě kabinky dál a napěnila se od hlavy až k patě nějakým senzačním hydratačním sprchovým gelem z nevyčerpatelné zásoby vzorků patřících její mamince. „Chytej!“ hodila Leonii jednu ze svých strakatých miniaturních lahviček. „Jestli chceš, vezmu jich na prázdniny plnou krabici.“

„Na co? V hotelu beztak mají svoje.“

Vzápětí by se Leonie nejraději kousla do jazyka. Samozřejmě že v hotelu dávají každý den toaletní potřeby do sprchy zadarmo. Ale Maike chtěla těmi vzorky z mamincina kadeřnického salonu přispět na společné prázdniny.

Ach jo, někdy jsem vážně jako slon v porcelánu, pomyslela si Leonie a horečně přemýšlela, jak by mohla svou hloupou odpověď zmírnit.

Ale Maike zřejmě nebyla ani trochu uražená „Myslíš, že v Söl-

denu bude zase ten uřvaný DJ jako loni?“ zeptala se se smíchem, udělala králičí zuby a zašilhala si na špičku nosu.

Leonie se s úlevou rozesmála: „DJ Tom-Tom? Určitě.“

„Vsaď se, že na tebe bude mít i letos spadeno.“

„Přestaň.“ Leonie sáhla po prázdné lahvičce od sprchového šamponu a zamířila s ní na Maike. Maike prchala s hihňáním do šatny.

Jejich společné letní prázdniny se už staly tradicí. Před několika lety, když Maike po mámině rozvodu s jejím nevlastním otcem nemohla jet ani na letní tábor, protože salon dost nevynášel, chopili se iniciativy Beate a Martin Schillerovi.

„Leonie se o prázdninách jen sama s rodiči hrozně nudí,“ řekli jednou po školní oslavě ostatním. A požádali paní Hanemannovou, jestli by s nimi Maike nepustila v létě do hor.

„Skutečně nám to nebude vadit. Koneckonců vyjde jízda autem nastejno, ať už v něm sedí čtyři osoby, nebo pět.“

Elke Hanemannová váhala a Beate Schillerová instinktivně pochopila, že mamince Maike by bylo nepříjemné, kdyby její dceru vzali s sebou jen tak.

„Když dáte Maike nějaké kapesné, bude to úplně stačit. Za ubytování stejně platíme paušál.“

Maike se smrtelně vážným výrazem blábolila cosi o zdravém venkovském vzduchu a umně vykulila oči. A paní Hanemannová nakonec souhlasila.

To, že jejich prázdninovým ubytováním je dvojité apartmá v nejlepším místním hotelu, jí zamlčeli stejně jako skutečnost, že v Söldenu stojí předkrm v jedné ze čtyř hotelových restaurací jako v Kreuzbergu v Berlíně menu o pěti chodech.

„Kdy večer přijdeš?“ zeptala se Leonie, zatímco se obě dívky třely do sucha ručníkem a pak se oblékaly.

„Určitě ne před osmou. Musím ještě balit.“

Leonie kývla a pomyslela si o tom své. Organizační schopnosti

zrovna nebyly kamarádčinou silnou stránkou. Dochvilnost ostatně také ne.

Zavolá jí tedy v půl osmé, aby s ní jako každý rok prošla seznam věcí na společné prázdniny.

Ona sama už si zabalila o víkendu. Rezervní baterky, soubor her pro případ špatného počasí, iPod a dvojce sluchátka, knížky, krabičku první pomoci a zarámovanou fotografii lezců z *Boulder Bears*. Jednu z těch, na které je obzvlášť dobře vidět Alexe. Ale Maike ji jistě nebude z ničeho podezírat. Prostě skupinová fotografie. Naprosto nevinné. Na té horolezecké výpravě si Leonie uhnala nepříjemný úžeh a Alex jí přinesl do pokoje něco chladivého.

Leonie se při té vzpomínce usmála.

„Jdeš, Leo?“ Maike už stála ve dveřích.

Leonie se vytrhla ze zamyšlení, přehodila si sportovní tašku přes rameno a následovala kamarádku.

2.

Příští ráno byla Leonie na nohou už v půl čtvrté a udělala všem snídani. Čekalo ji šest dlouhých týdnů plných pohody a ona byla rozhodnutá vychutnat si každou minutu.

Chvilí trvalo, než naložili všechna zavazadla a než byla rodina připravená k odjezdu. Zvláště když bylo nutné zásobit Leoniina neposedného brášku Nickyho všemi možnými druhy jídla, pití a hraček, aby byl cestou aspoň jakžtakž klidný.

Zbožné přání, povzdechla si v duchu Leonie.

Dvouletí prostě nejsou stvoření k dlouhému tichému sezení.

Ale navzdory stresujícímu odjezdu a nevyhnutelné dopravní zácpě byla Leoniina maminka ve skvělé náladě jako vždy, když se jelo do hor. Jela plynule až razantně, bubnovala do taktu o volant a spolu s oběma děvčaty velmi svérázným způsobem doprovázela staré hity z autorádia. Tu a tam si dle libosti zanáčovala na zbytek světa za volantem a jinak si jen blaženě užívala, jak jí dlouhé hnědé vlasy vlají ve větru.

Na sedadle spolujezdce vyčerpaně pospával Martin Schiller. Pravděpodobně byl ve snu ještě stále ve své firmě a maloval si hrůzné scénáře z nějakého staveniště.

Když Nickyho kdesi před Innsbruckem už nemohli udržet v dobré náladě ani všelijakými grimasami, které na něj dělala Maike, musel se řízení ujmout Martin. Leoniina maminka vklouzla na sedadlo vedle Nickyho autosedačky a malý měl konečně mámu jenom pro sebe.

Bylo nepochopitelné, že si takový prcek zabere svoje stvořitele

jen a jen pro sebe klidně na čtyřiaadvacet hodin denně. Pro Leonii bylo záhadou, že se lidstvo navzdory takovým bezohledným miniteroristům, jako byl její bratříček, stále rozmnožuje.

No, tak úplně dobrovolně to rozmnožování zřejmě taky neprobíhá, musela připustit. Máma tehdy několik měsíců mluvila o „poruše cyklu“ a bříska, které jí narostlo, přičítala jídlu ve své nejoblíbenější italské restauraci.

„S trochou cvičení zaměřeného na problémové partie se to dá určitě zase do pořádku,“ tvrdila.

Teprve když ta problémová partie začala kopat, došlo Schillerovým, že rozdat nábytek z Leoniina dětského pokoje byla chyba. A tak nakoupili nový, větší z obou pokojů pro hosty přestavěli na dětský pokoj a z dobře uspořádaného denního programu rodiny nezůstal kámen na kameni.

„Čuat! Čuat!“ opakoval Nicky nadšeně.

„Ohlášení, nebo vykonání?“ zeptal se Martin Schiller.

„Tomu nerozumí,“ řekla Beate.

„Tak mu to přelož.“

„Nicky, musíš čuat, nebo potřebuješ novou plenku?“

Nicky začal bez jakéhokoli přechodu brečet.

„Myslím, že jsi zranila jeho city,“ zašklebil se Martin.

„A já si myslím, že teď je to nejspíš jedno. Nejbližší odpočívadlo je třicet kilometrů daleko.“

Martin Schiller nakrčil nos a přešel do pravého pruhu. „Ano. Ale tohle je jednoznačně případ nouze!“ A zamířil na nejbližší parkoviště. Teď už to cítili i ostatní.

Na pustém parkovišti s ohavnými stoly z hnědého dřeva vyměnil Leoniin tatínek Nickymu zkušeně plenku.

„Když jsi byla malá ty, ani ve snu by ho to nenapadlo,“ chichotala se Beate a nalila sobě i děvčatům zbytek zteplalé coly.

To není vůbec vtipné, pomyslela si Leonie. „Proč vlastně ne?“

„Tehdy se tvůj otec zabýval dvacet čtyři hodin denně studiem

architektury. A potom nastoupil do dědečkovy stavební firmy a neměl už *vůbec* čas. Ani ho nenapadlo, že pečovat o dítě může být zábava.“

Zvlášť když je to dítě jenom holka, prolétlo Leonii hlavou.

„Můj skutečný otec už byl dávno za horama, když jsem byla stará jako teď Nicky,“ řekla Maike a pokrčila rameny.

Všechno je totiž relativní, pomyslela si Leonie a smála se s ostatními, když táta v předstíraném zoufalství komicky vyhodil ruce nad hlavu. Ani v jediném kontejneru se totiž nenašel jediný milimetr místa, kam by se dala odklidit Nickyho plenka.

Konečně: Sölden!

Leoniina maminka začala být pořádně nedočkavá. Už jako malá jezdila s rodiči každý rok do Tyrolska. Vášně pro lezení Leonie zřejmě zdědila po ní.

Bohužel i tenké hnědé vlasy, pomyslela si Leonie. Nicky měl naproti tomu husté světlé lokýnky. Pro Leonii bylo hádankou, jak mohl někdo z jejich rodiny přijít k tak hustým, bohatým a krásným vlasům. Ale než mohla dál hloubat o nespravedlivém rozložení genů, ztratila jako pokaždé dech, jakmile se před ní otevřelo nádherné horské panorama.

Ještě v šedesátých letech byl Sölden roztomilou vesničkou se svéráznými dřevěnými domy a se dvěma skromnými hotely. Na balkonech domků kvetly pelargonie a mohutné hory vrhaly stín na malý kostel. Tak aspoň znala Sölden Leonie z památného osmimilimetrového filmu, který zde natočili její prarodiče už před třiceti lety.

Třítisícovky a pelargonie na balkonech zůstaly i v novém tisíciletí. Jinak ale byla vesnice k nepoznání. Ze Söldenu se v průběhu let vyklubal ráj zimních sportů číslo jedna a vyrostly tu luxusní výškové hotely. Na vrcholku sezony bylo v Söldenu víc turistů než místních.

Sporthotel rodiny Fiegelových tvořila řada velkorysých, zářivě bílých budov, mezi nimiž čněla kulatá čtyřpatrová věž s půvabnou středověkou kuželovitou střechou.

O interiér se postarala celá armáda designérů a bytových architektů, kteří si dali velkou práci, aby vyhověli vkusu dnešních obyvatel velkoměst. Místo romantiky alpských chat zde panovala atmosféra solidních venkovských domů, a pokud šlo o well-ness, mohli jste si vybrat mezi kouzelnými benátskými lagunami a zenbudhistickou strohostí.

Majitelé si však zachovali rakousky srdečné způsoby. Maria Fiegelová sevřela Leoniiu maminku bez okolků do mohutné náruče: „Pozdrav pánbůh, Beatko. Máme velkou radost, že jste tady.“

Maike a Leonie jen krátce pozdravily, hodily batohy na zem a vrhly se k nástěnce: „Noční pochod s horským vůdcem Otomarem Hummelem.“

„To je ten roztomilý student matematiky, který je tu vždycky o semestrálních prázdninách na brigádě.“

„Večerní disko pro mladé s DJ Tom-Tomem.“

„Je tu zase!“ dusila se smíchy Maike a udělala svou nejoblíbenější grimasu.

Na kusu papíru vytrženého z bloku stálo: „Ahoj, přátelé lezení z blízka i z daleka! Sraz denně v 9.00 v lezecké oblasti Engelswand.“

Leonie nadšeně štouchla Maike do žeber: „Super! Hned ráno se koukneme, jestli tu zase nejsou ti Francouzi z Bleau, jo?“

„Ano.“ Měla na mysli *Fontainebleau*, mekku boulderování ne-daleko Paříže.

„...je nám strašně líto, že Evi...“ povzdechla si paní Fiegelová.

Leonie poslouchala dění za svými zády jenom napůl ucha. Až teď se polekala: Evi tu není? Ta milá, příjemná, baculatá Evi, nejlepší ze všech slečen na hlídání? Máma svěsila ramena a na obli-

čeji Marii Fiegelové s tvářemi ve tvaru jablíček se objevily hluboké vrásky. „Nabídlí jí místo na Mallorce. Přišlo to jako blesk z čistého nebe. A člověk nechce takovému děvčeti bránit ve štěstí, že?“

Otázka zní *kterému* děvčeti, pomyslela si Leonie. Pro Evi je samozřejmě pěkné, že teď nejspíš vede plážovou školku v Palma de Mallorca. Ale Evino štěstí znamená zároveň absolutní průšvih pro ni a Maike: šest týdnů tvrdnout s Nickym na hřišti, zatímco se máma s tátou namažou ajurvédskými oleji a nechají se masírovat...

„To je snad zlý sen!“ Maike to skutečně řekla nahlas. I Martin Schiller protáhl obličej a vůbec nepomohlo, když je paní Fiegelová ujistila, že na zimní sezonu bude samozřejmě opět k dispozici odborná síla. „Anneli z Gstreinu tamhle naproti dělá na podzim zkoušku na učitelku mateřské školky. Opravdu milé děvče a spolehlivé jako...“

Paní Fiegelovou hned nenapadlo, k čemu by mohla přirovnat spolehlivost Anneli z Gstreinu. Zmlkla a chvíli se rozpačitě dívala z jednoho na druhého.

Nicky začal jako na zavolanou tiše poplákávat. Nebyl to obvyklý rozčilující výskot jako jindy, když nebylo po jeho vůli, nýbrž potlačovaný tichý pláč, jako by chápal, že se jedná o něj a že ho Evi jednou provždy opustila.

Leonie vzala bratříčka do náručí a konejšivě ho hladila po zpcené blondaté hlavičce.

Maike se upřeně dívala do země a špičkou cvičky obkreslovala vzorek na koberci.

Mezitím přišel Rigobert Fiegel, a když spatřil zaražené obličej, okamžitě mu došlo, oč se jedná. „Něco vymyslím,“ slíbil a povzbudivě Schillerovým pokývl. Ve skutečnosti to znamenalo: *Maria už to nějak zařídí*. A Marií docela jistě nemyslel tu nebeskou, nýbrž svou naprosto pozemskou manželku.

Dívky se posmutněle nastěhovaly do svého pokoje.

Vlastně měly důvod k oslavě, protože letos poprvé bydlely ve svém vlastním, tzv. juniorském apartmá, v hotelovém traktu pěkný kus od apartmá ve věži, kde bydleli Schillerovi. Měly tu vlastní koupelnu, vlastní telefon, vlastní balkon s výhledem na venkovní bazén a především nulovou rodičovskou kontrolu.

Ale co z toho budou mít? Kdykoli budou mít Beate a Martin večer nějaký program, budou muset hlídat Nickyho. Sbohem disko, táboráky, noční výlety...

„Nějak to zvládnem,“ utěšovala se Maike a sesula se vedle Leonie na obrovskou dvojitou postel. Zívala.

„Víš co? Vybalíme si až zítra,“ mínila Leonie. I ona byla unavená z cesty. Obě si vytáhly toaletní potřeby a pyžama, pohodlně se uložily do postele a ještě chvíli brouzdaly po kanálech obrovského nového televizoru. Pak je přemohlo vyčerpání.